

1965
kovas 3

EGGLOTE

turinys

Silvestro draugas	3
G. Trečiokas	
Ką aš bloga padariau?	5
St. Yla	
Aleksandro-Jono savaitgalis	6
B. Šaulys	
Giesmė į šv. Kazimiera	10
Gegužės rytas	11
Alė Rūta	
Arabelės skrybėlėlė	16
Aida	
Puputis grįšta namo	18
Linutė	
Linksmiau	21
Ružavas bumbuliukas	22
Gintarė	
Truputi pagalvok	24
Inkilo galvosūkis	25
Norėčiau aš keliauti	26
Visi mes Lietuvon	28
Vytė Nemunėlis	
Mūsų kūryba	29
Mes galvojame	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 18	32
J. Slėnys — 3, 16, 17	
A. Vasiliauskaitė — 5	
Aldona S. — 6, 9	
P. Osmolskis — 10, 27, 30	
Ada Korsakaitė — 11	
A. Balukas — 21	
E. Muliolienė — 22, 23	
J. Paukštienė — 26	

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

3

kovas

1965

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

SILVESTRO DRAUGAS

G. Trečiokas

Silvestras buvo mažas šuniukas — tikrai mažas — tik toks —. Jis gyveno sename name su dviem seneliais — Teta Agota ir Dėdė Kaziu. Jie Silvestrą labai puikiai prižiūrėdavo. Nupirko jam minkštą sviedinuką pakramtyti ir net tokį kaulą su skambučiais. Silvestras turėjo savo maito indelį. Jis net galėjo šone iškaityti savo vardą — jei norėjo.

Buvo smagu gyventi sename name. Silvestras džiaugėsi, kad Teta Agota ir Dėdė Kazys jį myli. Jis džiaugėsi, kad jo vardas išrašytas didelėm raidėm ant jo nuosavo dubinėlio. Silvestras buvo laimingas — beveik...

Vieną dieną Dėdė Kazys nupirko Tetai Agotai veidrodį. Labai ilgą, gal tokį —. Teta Agota galėjo jame matyti savo naują skrybėlę ir naujus batus tuo pačiu kartu. Teta pastatė veidrodį koridoriuje.

Silvestras miegojo visai kitame koridoriaus gale. Jis nieko nežinojo apie naują veidrodį. Atsibudęs, jis pasveikino popiečio saulutę su savo Am, am! Išsimiegojus viskas buvo puiku. Trūko tik minkšto sviedinio ir kaulo su skambučiais. Silvestras nubėgo jų ieškoti.

Jis bėgo koridorium. Bėgo, bėgo Silvestras. Koridorius buvo ilgas toks —————, o Silvestras buvo mažiukas, tik toks ——. Užtat jam ilgai užtruko. Tik staiga, jis pamatė kitą šunį su jo minkštu sviedinuku.

— Am, am! Supyko Silvestras. Jis negalėjo garsiai loti, nes snukutyje laikė savo sviedinuką.

— Tu negali turėti tokį sviedinuką, kaip mano. Tu negali čia būti! Lauk! — cypė Silvestras.

Šuo nėjo. Jis tik stovėjo ir piktai žiūrėjo į Silvestrą. Jis bandė loti, bet jokio garso nesigirdėjo.

— Duosiu tau dvi minutes iš čia išeiti! — grasino Silvestras. — Jei neisi, gausi...

Silvestras atbulas slinko virtuvės link. Anas šuo pradėjo eiti.

— Ot! Išgąsdinau. Ot. Jis manęs bijo.

Silvestras pažiūrėjo iš už kampo į kitą šunį.

— Vai, jis į mane žiūri. Kaip jis drįsta? Tas šuo mane nervuoja! — Silvestras pasipurtė.

— Ne, ne, ne. Aš jam neleisiu kramtyti **mano** minkštą sviedinuką. Aš jam neleisiu čiulpti **mano** kaulą su skambučiais. Jis negali būti iš indo su **mano** vardu šone.

Silvestras tuoj nubėgo paimti savo sviedinuko.

— Ot! Aš paslėpsiu, kad jis nesurastų. Nunešiu į kiemą ir užkasiu.

Silvestras apsisuko bėgti. Anas šuo apsisuko bėgti. Silvestras pažiūrėjo į jį iš po staliuko. Anas pažiūrėjo iš po staliuko. Silvestras grįžo su savo sviedinuku.

— Mesk tą sviedinį. Jis mano! — supyko Silvestras. Kitas šuo atidarė snukutį ir sviedinys iškrito.

Silvestras pergalvojo visą reikalą.

— Tas šuo dar man nė žodžio nesakė. Jis nori man atiduoti sviedinį. Gal man reiktų būti mandagesniam... Gal jis tik norėjo žaisti.

Silvestras nusišypsojo — beveik.

— Atsiprašau. Būkim draugai. Gerai?

KĀ AŠ BLOGA PADARIAU?

St. Yla

Rainas, žvains
Katinēlis
Murkso, murkia
Atsikēļs.

Žaidžia, sukasi
Vytukas,
Ty-pu, ta-pu
Sviedinukas...

Rieda, ritas,
Bumpt ī nosī:
— Ar murmēti
Nenustosi?

Katinēlis
Miau — miau — miau:
— Kā aš bloga
Padariau?

Silvestras priējo pasisveikinti su svetimu šunim. Jis priējo artyn ir — bumpt. Šalta, slidu, kieta — kieta ir keista.

— Kam ant manēs užlipai? — paklausē Silvestras, pakreipdamas ausī.

Šuo taip pat pakreipē ausī. Silvestras pavizgino uodegā. Ji buvo labai trumputē, tik tokia —. Šuo pavizgino savo uodegā. Ji taip pat buvo labai trumputē, tik tokia —.

— Ai, vajē, nejaugi, nebūtas dalykas, nesāmonē, ale ot!! Čia AŠ! Kaip čia išeina? — galvojo Silvestras visai susimaišęs. Aš čia ir aš ten. Mes du — dvynukai?

Silvestras dar kartą pažiūrējo ī veidrodī ir nuējo atsigulti. Reikia viską gerai apsvarstyti nuo pradžios iki galo. Ai, vajē, nejaugi, nebūtas dalykas, nesāmonē... Ar tikrai taip buvo???

ALEKSANDRO - JONO SAVAITGALIS

B. Saulys

Jo pilnas vardas buvo Aleksandras - Jonas. Kartais jį vadino Aleksiuku, kartais Jonuku, kartais net Aleksu-Jonuku. Daug kas negalėdavo atsimint jo vardo, tada Aleksandras - Jonas tik nusišypsodavo. Vieni turi ilgus vardus, kiti trumpus. Vieni atsimena daugiau, kiti mažiau. Kai Aleksandras-Jonas tą pasakydavo, visi nustebdavo ir manydavo, kad jis labai išmintingas. Aleksandras-Jonas nemanė, kad jis išmintingas. Iš tikrųjų jam tokie dalykai visai nerūpėjo. Jam rūpėjo tokie šiaip sau dalykai. Visokie dalykai, kurie buvo užkišti už spintų ar pakabinti už durų, ar numesti po laiptais. Aleksandras-Jonas mėgdavo apsižiūrėti — tik taip sau.

Kartą Aleksandro-Jono seneliai jį pakvietė pas save savaitgaliui. Jam tai patiko. Seneliai gyveno labai dideliame senam name. Ten buvo dvigubai daugiau spintų, trigubai daugiau durų ir visai kitokie laiptai negu namie. Aleksandrui-Jonui labai rūpėjo apsižiūrėti, ar pasiknisinėti, ir pasisukinėti — aišku, tik taip sau.

Šeštadienio rytas buvo puikus, bent Aleksandrui-Jonui jis atrodė puikus. Senelis sakė, kad nekoks, gal lis. Senelė manė, kad nekaip, net gali snigt. Aleksandras-Jonas tik nusišypsojo, nes seneliai labai išmintingi. Jis nieko nesakė, bet tik taip sau manė, kad popiet saulutė tikrai išlīs.

— Aleksiuk, turėsi žaist viduj. Ką norėtum veikt? — švelniai paklausė senelė.

— O, aš tik taip sau, gal apsižiūrėsiu, — linksmai atsakė Aleksandras-Jonas. Jis labai norėjo pirmiausiai pasiknisinėt rūsy. Rūšiai labai puikūs, bent Aleksandrui-Jonui taip atrodė.

— Jonuk, rūsy tamsu! Ar nebijosi? — rimtai paklausė senelis.

— Oi ne. Aš tik šiaip sau pasisukinėsiu.

Aleksandras-Jonas nubėgo plačiais akmeniniais laiptais į senelių seną rūšį.

Ten buvo visko visur. Aleksandras-Jonas užlindo už plačių akmeninių laiptų, kur kabojo visokie įrankiai.

— Turbūt senelio. Gal daržui, — pagalvojo Aleksandras-Jonas.

Bet kas čia!? Pintinėlė — geltona, žalia ir raudona. Aleksandras-Jonas nusišypsojo.

— Ji tokia nedidelė... Kaip tik tilptų pietūs trim... Gal, jei saulė... — galvojo Aleksandras-Jonas, tik taip sau, žinoma.

Pirmam aukšte koridoriuje buvo spinta. Labai, labai, labai aukšta spinta.

— Kažin, gal kas nors padėta ten, taip aukštai, — pagalvojo Aleksandras-Jonas. Jis užlipo ant staliuko, bet nepasiekė. Uždėjo kėdę ant staliuko ir pasiekė... pačiupinėjo ir rado kažką. Mažas ir kietas.

— Gal čia senelio? Pabandyti. — Aleksandras-Jonas užsidėjo senus saulės akinius — tik šiaip, išbandyt.

Antram aukšte Aleksandras-Jonas pamatė keistas medines duris. Jos priklausė senelių miegamajam, bet niekas jų dabar neuždarinėjo.

— Turbūt per sunkios, užtat palieka atdaras, — mąstė Aleksandras-Jonas. — Kažin, čia toks plyšiukas... Gal pabandysiu, tik taip...

Jis užlindo už medinių durų. Ten buvo pilna dulkių ir voratinklių ir... kažkoks kilimas.

— Gal čia arabiškas... Toks keistas, visokių spalvų, — pačiupinėjo Aleksandras-Jonas. — Gal senelės, ji daug keliavo... Kažin, ar dar naudoja?...

— Aleksai!.. Jonuk!, — pasigirdo senelių balsai. — Aleksandras-Jonas greit nubėgo virtuvėn.

Seneliai abu stovėjo prie lango ir paslaptingai šypsojosi.

— Kaip tau patiktų pietus valgyt kieme? Ten po gluosniu, — švelniai prabilo senelė.

— Saulė jau išlindo, bet dar trupučiuką šalta. Ar negausi slogos? — senelis rimtai pažiūrėjo į Aleksandrą-Joną.

— Oi ne! Puiku! Aš taip norėjau valgyt po senu gluosniu. Ten skaniau, ten ta keista statula ir ten senelis pasakoja geriausias pasakas!!! — apsidžiaugė Aleksandras-Jonas ir beveik užduso po tokio ilgo sakinio.

Tada senelė pradėjo ruošti pietus. Senelis ir Aleksandras-Jonas išnešė suolus ir staliuką.

— Oi, bet kaip išnešim maistą, — paklausė senelė, kai jie grįžo virtuvėn. — Aš turėdavau tokią pintinaitę. Jei žinočiau kur nudėjau... Būtų kaip tik...

— O, aš žinau! — nudžiugo Aleksandras-Jonas ir nubėgo rūsin už akmeninių laiptų. — Ar šita?

— Pamįslyk... — nustebo senelė. — Ta pati pintinaitė. Tada visi trys tuoj ėmė krauti maistą į pintinaitę.

— Po šimts pypkių! — staiga prabilo senelis. — Kur galėtų būti... Ta saulė taip šviečia į akis...

— Ar saulės akiniai, seneli? — paklausė Aleksandras-Jonas. — Aš žinau kur! — ir jis greit užlipo į pirmą aukštą, tada ant staliuko, tada ant kėdės ir pasiekė akinius ant spintos.

— Ačiū... Ir kur tu juos radai? — apsidžiaugė senelis užsidėdamas akinius.

Kol senelė paruošė kakavą, senelis ir Aleksandras-Jonas išėjo į kiemą patikrinti, ar viskas tvarkoj. Senelis visuomet viską tikrindavo. Jis yra buvęs kariuomenėj ir užtat mėgo, kad viskas būtų tvarkoj, taip kaip turi būt.

Senelė išnešė šiltą kakavą.

— Jei žinočiau kur... būtų viskas visai tvarkoj... — ji pasakė labai tyliai.

Aleksandras-Jonas pažiūrėjo į suolą ir į senelę.

— Jūs turbūt norit apdengt... gal su kilimu? — paklausė jis.

— Taip vaikut, atspėjai, — nusišypsojo senelė.

— Aš žinau kur rast!—

Aleksandras - Jonas nubėgo į antrą aukštą, užlindo už didelių medinių durų ir ištraukė kilimą. Jis atbėgo į kiemą visai uždusęs po to viso darbo.

Abu seneliai paslaptinškai nusišypsojo. Senelis rimtai pažiūrėjo į Aleksandrą - Joną ir tarė:

— Sėsk čia. Papasakosiu tau apie vieną savo draugą kariuomenėj. Jis turėjo labai ilgą vardą ir ypatingai gerą atmintį. Be to, visi sakydavo, kad jis nepaprastai pastabus.

Aleksandras-Jonas taip pat nusišypsojo seneliui ir pakūždėjo jam į ausį:

— Vieni turi ilgus vardus, kiti trumpus. Vieni atsime na daugiau, kiti mažiau. Ar ne, seneli?

Šventas Kazimierai –
Šventas, garbingas Lietuvos vyre,
Jaunystės kovą Dievui paskyręs!
Išmelsk malonės kovot didvyriais
Už Dievo tiesą, už širdį tyrą.

(giesmė)

EGLUTĖ, 3

GEGUŽĖS RYTAS

Alė Rūta

(Dviejų veiksmų vaidinimėlis vaikams)

VAIDINA: Motina, tėvas, Geroji Namų Dvasia, Nemiegas, Liga, Apkalbos; **Gėlės:** Gladijolė, Našlutė, Rožė, Rūta, Kamelija; **Vaikai:** Vilija, Gražutė, Gytis, Aušrys; **Vaikų draugai:** berniukai — 1, 2, 3; mergaitės — 1, 2, 3, 4.

I

Gyvenamo namo kiemas. Matosi namo dalis, durys, pro kurias gali veikėjai išeiti. Pakraščiais krūmai ir gėlės. Priglūdę prie žemės, miega ir gėlės — veikėjos. Prietema, paskui darosi tamsiau ir tamsiau. Scenai atsidarius, kieme vaikšto Motina, dejuodama:

MOTINA: (Giliai atsidūsta):

Ai, ai, kaip sunki buvo mano diena!

Ai, ai, tu vargų jau gana man, gana!

Vaikai pikčiurnos,
ir tėvas niurna,
prisvilo puodas,
oi juodos, juodos
mano dieneles!

Ir mano žiedas kažkur prapuolė,
vakar ieškojau net ir pasuolėj,

šiandien kiloju kiekvieną daiktą,

to žiedo reikia, labai man reikia!

Vaikai pikčiurnos,
ir tėvas niurna,
ilgai kalbėjau
aš telefonu,
nebaigiau siūti
dukrai sijono...

Ai, ai, tu vargų — viršum mano galvos!

Neužmigsiu pernakt, širdis plakti sustos!

TĖVAS: (pravėręs namų duris)
Motin, pailsėk! Vaikai jau miega.

MOTINA:

Negaliu. Dar ieškau savo žiedo...

TĖVAS: (jos negirdėdamas)

Eik, mieloji, drėgna, vėsu.

Pasivaikščioti galėsi
dieną kieme. Rytoj šventė...

MOTINA: (piktai)

Tu šauki vis, neiškentęs
ragini, lyg maža būčiau...

TĖVAS:

Šš, tyliu. Gali vaikučiai
atsibusti.

MOTINA:

Tuoj ir bartis
jau pradėsi? Pyktis, kartis
mano dienos pasidarė,
kai kažkur pradingo žiedas,
mano geras, stebuklingas žiedas.

TĖVAS:

Eik jau, motina, į vidų...

MOTINA:

Kas tau rūpi? Gal pavydu,
kad po kiemą vaikštinėju,
kad pasikalbu su vėju?
Niekas manęs neužjaučia...
Medžiai tyloje taip siaučia,
vėjas tarp gėlelių šnera,
tarp žmonių tiktai negera...

GĖLĖS: (Tyliai):

Eiki, motin, eiki,
poilsio tau reikia...

* * * * *

(Motina dūsaudama įeina į vidų.
Iš įvairių kampų išlenda Nemie-
gas, Liga ir Apkalbos. Išlindę
ima šokti ir dainuoja)

NEMIEGAS, LIGA ir APKALBOS:
Gelsim tą moterį, gelsim ir kan-
kinsim!

Jei kam nors bloga, tai mums —
oi, kaip linksmi!

Paslėpėm žiedą, ji nebesuranda,
skęsta tamsybėj sodas ir veran-
da...

GĖLĖS: (Tyliai)

Paslėpė, paslėpė...

NEMIEGAS, LIGA ir APKALBOS:
Paslėpėm žiedą sodo pakraštėly,
kai buvo sumigę, kai nematė gė-
lės...

NAŠLUTĖ:

O aš atmerkiau vieną akutę,
turi ten žiedas, turi ten būti...

(Kiek pasikelia)

GLADIJOLĖ:

Kvailė! Jau kelias:
Neteks galvelės...

RŪTA:

Sesele Našlute,
pakentėk truputį...

NEMIEGAS, LIGA, APKALBOS:

Paslėpėm žiedą, tai visi ir pyksta,
o be kantrybės motina tik nyks-
ta...

Barniai, liūdnumas tuos namus
apninka,
o tai mums patinka! Ai, kaip
mums patinka!

NEMIEGAS:

Aš esu Nemiegas įkyrus, klaikus,
kankinu aš tėvus daugiau, nei
vaikus —

Negeros nedalios tarnas aš esu,
o geros kantrybės — priešas aš
tamsus.

LIGA:

Jei motina neišsimiega,
tai vaikšto pikta ir paliegus.
Tuoju aš ten — Liga — ir pristoju,
greitos motinos pančioju kojas...

APKALBOS:

Jei aš pasieksiu, tai tu žuves!
Užplaks tavo mano liežuvis!
(Sukinėjasi kelios Apkalbų galvos)

Vieną galvą nužiūrėsiu,
kitą — baisiai apkalbėsiu,
trečią — kitam pasakysiu, —
poniai, vaikams, gal ir ponui,
apskambinsiu telefonu,
visi juoksis ir šaipysis,
mano visos galvos, visos,
bus laimingos ir didžiulosios,
apkalbėjusios mažuosius,
apkalbėjusios didžiulosius...

Kai aš ją taip apkalbėjau,
žiedas krito, nuriedėjo...

GĖLĖS:

Baisu, tamsu, baisu, baisu...

(Nemiegas, Liga ir Apkalbos
išeina.)

GEROJI NAMŲ DVASIA:

(Tyliai įeidama)

Tamsu, tylu, namai sumigo,
tik motina nemiega dar,
tik ji viena;
jos žingsniai pasidarė dygūs,
karčių darbų diena.
O buvo taip kantri, gera, visus
mylėjo,
širdinga, nuolanki, kaip visos
motinos.

(Rodydama į išėjusius)

Bet tie nenaudos žiedą jos kažkur
nudėjo,
nebegaliu nei aš globoti jos...
Nelaimė tiems namams, kur mo-
tina sutrinka.

Kaip gelbėti? — Jei tą žinočiau,
padaryčiau kažką...

NAŠLUTĖ: (Tyliai)

Aš žinau...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Ką tu žinai, gėlele?

NAŠLUTĖ: (Drąsiau)

Namų Dvasia Geroji,
paklauskite...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Klausau, sakyk.

NAŠLUTĖ:

Tik nesupyk...
Gėlelė aš maža,
našlaitė jau seniai,
mamytės neturiu...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Bet tu gėlė graži, lapelių keturių,
melsvąja akele matai visus...

NAŠLUTĖ:

Tikrai!
Akutės mano šviesios
pamato iš toli...

ROŽĖ: (Piktai)

Ar tu tylėt gali?
Man sapną sutrukde!

GLADIJOLĖ: (Atsibusdama)

Ai, kas nepaiso nakties tylios!

RŪTA:

Spalvotos gėlės, nusiraminkit!
Kai visi miega, triukšmaut
netinka!

KAMELIJA: (*Atsibusdama*)

Ak, sapnavau taip puikų sapną!

(*pasiaiškindama*):

Aš tik pavasarį sapnuoju...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Gėlelės, susitarkime geruoju,
pasišnekėt sau tyliai, nesipykt,
mažos našlūtės išklausyt...

Ji turi kažką pasakyti...

ROŽĖ: A, kitą sykį!

NAŠLUTĖ: Bet... Tik žodelį...

GLADIJOLĖ:

Rasa man ant lapelių...

(*Nusipurto*)

NAŠLUTĖ:

Aš tik apie mamytės žiedą..

ROŽĖ:

Ką ji čia gieda...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Leiskit jai kalbėti,
gal svarbaus ką žino?

GLADIJOLĖ: (*Stebėdamasi,*
žiūrėdama į dangų):

O, žvaigždžių — kaip klėty
sidabro vežimas!

KAMELIJA:

Tai pavasaris, tai laikas manol!
Spindi žvaigždžių okeamas,
kai naktis jau čia ant tako,
mano žiedas kvepia, kvepia...

RŪTA:

Seselės, paklauskime Namų Ge-
rosios Dvasios, ji mūsų ir dar na
ir džiaugsmas tikrasis.

NAMŲ GEROJI DVASIA:

Ačiū, Rūta. Gera būti su jumis.

ROŽĖ:

Tai, Našlute, pasakyk...

NAŠLUTĖ:

Va, tame ten pakrašty
paslėpė jie gražų žiedą...

GLADIJOLĖ: Kas — jie?

ROŽĖ: Kur?

KAMELIJA: Ką tu kalbi?

NAŠLUTĖ: (*Susikaupusi*)

Klausyk! Apkaltos, Nemiegas ir
Liga, motinų priešai tie didžiausi,
jau ilgai tykojo aplink namus,
kaip šitą žiedą tik nudžiauti...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Kokį žiedą? Kaip jis atrodo?

NAŠLUTĖ:

Iš erškėčių šakelių pintas,
budria perliuko akele...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

A, tai Kantrybė! Ji Motinai taip
reikalinga!

Tik pastebėjau, kad šiems na-
mams jos stinga...

NAŠLUTĖ:

Mačiau, kaip Motina jo verkė ir
ieškojo...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Tai ta Liga, ta nelaboji...

Tai Nemiegas, tai Apkaltos
Motulę slėgė, žudė,
bet jos širdis geroji
vis atvira, vis budi...

KAMELIJA:

Namams prisirišimo, meilės,
darbštumo daug jos būde...

ROŽĖ:

Rūpesčio vaikais ir vyru,
net ir mumis — daržo gėlelėm...
Ji nepamiršta apravėti, palaistyt,
nors ir pavargus, širdį gelia...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Gėlės, paklausykite, aš jau
sugalvojau!

Žiedas juk paslėptas gal po jūsų
kojom?

Reikia tik atidžiai mums
pasidairyti...

RŪTA:

Gėlės, sesės! Gal atrasim?

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Ar sutinkat?

VISOS GĖLĖS:

Gerai, sutinkam, sutinkam!

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Tai — prie darbo! Susikaupkit
ir atrasim, atiduosim. Arba...
netikrasis...

(Abejoja):

Ne, žiedo netikro motina nedėvi.
Pavogė Kantrybę iš jos niekadė-
jai,
kuri žiedu gimsta, vainiku išauga,
kuri šeimas ugdo, nuo blogo
išsaugo...

(Gėlės palinkusios ieško žiedo.
Tylu, Dvasiai kalbant, tik retkar-
čiais gėlės šūkteli: "Va — ne, ne
tas. kažkas spindi, gal žiedas?"
ir t. t.)

RŪTA: (Šūkteli)

Štai, atradau! Po mano šakelėm
suspindėjo!

NAŠLUTĖ: Kaip gerai!

ROŽĖ: Rūtele, ar tikrai?

KAMELIJA:

Gal žvaigždė nukrėtė nuo dan-
gaus vėjas?

GLADIJOLĖ:

O... Aš pati atrast norėjau...
(Liūdnai) Gaila...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Negaila, Gladijole, kad ne tu!
Visos ieškojot tuo pačiu metu,
visos padarėt gera...

NAŠLUTĖ:

Parodyk, Rūta, ar tas pats,
ar atiduot Mamytei dera...

GEROJI NAMŲ DVASIA:

(Apžiūrėdama žiedą):
Tas pats. Tai Motinos kantrybė.
Ją mes grąžinsim...
Palaukit, gėlės! Ką sugalvojau:
prieš sugrąžinant — užauginsim...

NAŠLUTĖ: (Susirūpinusi):

Kaip? Ką? Ar žiedas toks išauga?

GEROJI NAMŲ DVASIA:

Susitiksiu Ramybės Angelą
šiandakt,
geriausią savo draugą.
Jisai Kantrybės žiedą išaugins
tuojau į puikųjį vainiką...
Juk Motinos per ilgą laiką, tykiai
Kantrybės žiedą pačios vainiku
išugdo,
kuris galvelę papuošia nevieną
per Motinos garbingą Dieną...

GĖLĖS:

Rytoj juk Motinos Diena!

(Šoka linksmą, bet švelnų šoki.)

Uždanga

ARABELĖS SKRYBĖLĖ

Aida

Arabelė gavo skrybėlaite.
Tikrą skrybėlę — visai ne kepuraitę.
Ji buvo iš labai toli turbūt —
Galbūt net iš Europos — visko gali būt!

Arabelė užsidėjo skrybėlaite.
Jai tiko prie plaukų
Ir prie akių,
Ir kaspinai — gražu!
Net gėlės dar — puiku!
Arabelei tiko, tiko,
Tikrumoj nepaprastai patiko.

Arabelė užsidėjo tiktai pabandyt,
Pusantros sekundės pamatyti,
Kaip jaučiasi su tikra skrybėlaite.

O jautėsi gerai —
Kieme atrodė ji tikrai gražiai,
Gatvėje ji pasijuto net šauniai.
Arabelė užsidėjo skrybėlę į cirka,
Ir trumpam pasivaikščiojimui parke.

Arabelei buvo taip smagu
Smėly žaist ir šokinėt ant akmenų,
Kai vėjas pučia tarp plaukų
Ir bando ją pagaut už skrybėlaitės kaspinų.

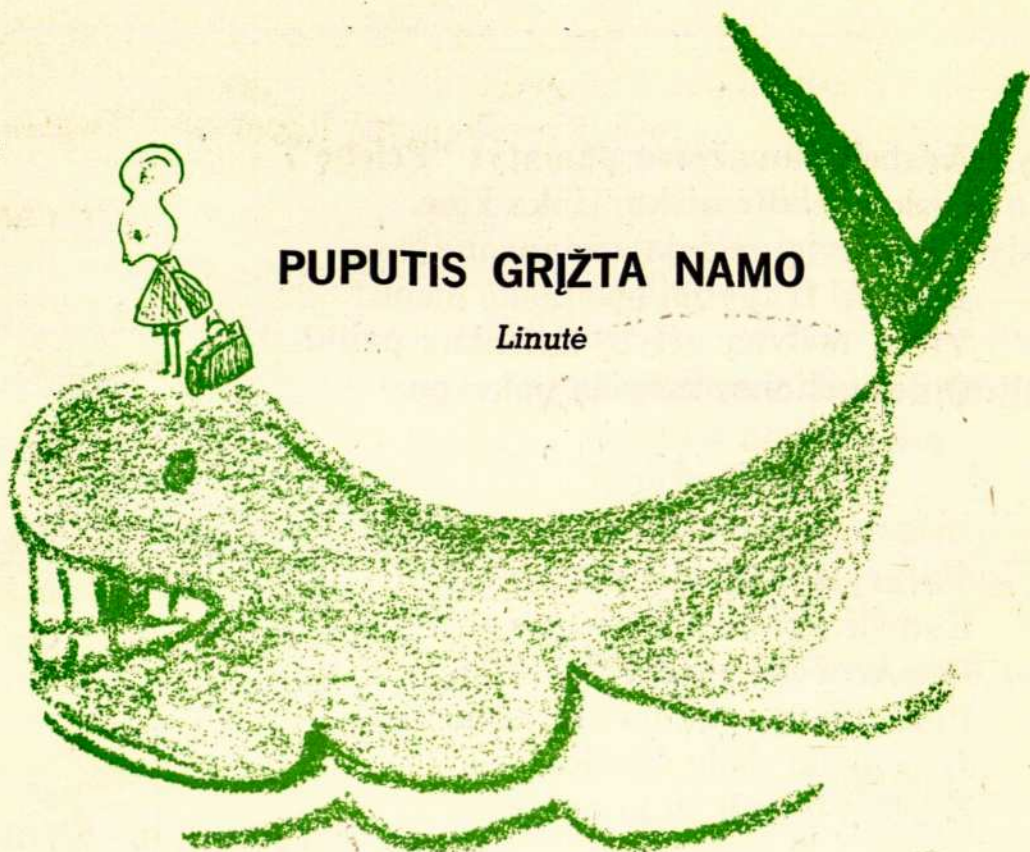

Arabelė nuvažiavo pamatyti "Pelenę",
O skrybėlaitė aišku, tinka kine.
Arabelė ją nešiojo restorane,
Ji tiktai truputėlį apsitaškė pienu:
Vieną mėlyną gėlytę kažinkur paliko,
O dvi geltonos netyčia pakrypo.

Voverytė Arabelei pakuždėjo,
Kad skrybėlėj ji skylę jau turėjo.
Bet Arabelei vis dar jos reikėjo.
Pusryčiams, pietums ir vakarienei
Ji savo skrybėlę dėvėjo.
Kartais ir gult su ja nuėjo.

Tik vieną dieną parvažiavo
Arabelės tėtė iš New Yorko.
Arabelė bėgo pasitikt — pastrykt,
Su savo skrybėlaite, aišku —
Bet tik vienu kaspinu šį syk.
Tėvelis į ją tiktai pažiūrėjo:
— Arabele,
Ar šita tavo NAUJA SKRYBĖLĖ?

PUPUTIS GRĮŽTA NAMO

Linutė

— Šiandien. Tikrai šiandien. Kas bus, tas bus — arba nebus, bet šiandien aš grįšiu namo.

Puputis buvo labai rimtas, net truputį supykęs. Jis užvožė savo lagaminą. Trenkt!... ir ant jo atsisėdo... bumpt! Jis pasispyrė koja... cakt, ir nuvažiavo kalnu tiesiai į jūros pusę.

— Šiandien aš turiu grįžti namo nes: pirmiausiai, man labai šalta. Antrieusiai, mamytė tikrai manęs pasiilgo. Trečiausiai, aš mamytės pasiilgau, kas yra tas pats, kaip pirmiausiai, nes man šalta viduj ir lauke.

Puputis buvo labai užsiėmęs, begalvodamas apie namus. Jis pamiršo vairuoti savo lagaminą. Visai netikėtai... slyst... jis įstrigo į kažkokią uolą.

Ai-i-i-i! Oi-i-i-i! — suriko uola.

— Atsiprašau labai. Aš, aš... netyčia... tik...

— Ištrauk! — Tuo pat ištrauk!

— Taip, puoj tat! — Puputis visai susimaišė iš išgąščio. Jis klibino lagaminą. Labai atsargiai paspyrė koja.

— Atsiprašau, bet neina. Aš... aš nežinau ką daryt.

— Paimk pagali. Tik greit!

Puputis paėmė pagali ir iškrapštė lagaminą. Jis atsiduso truputį, negalėjo daug, nes taip labai drebėjo.

— Pagaliau! Pamanyk, tiesiai tarp dantų — ir dar taip skauda. Pamanyk! — tarė tamsus sutvėrimas.

— Atsiprašau, aš nenorėjau, — sucypė Puputis trečią kartą. — Aš Puputis, kas jūs? — nedrąsiai bandė susipažinti.

— Kai buvau mažas, mano vardas buvo Zigmantas. Dabar taip pat Zigmantas.

— Mano vardas Puputis. Visą laiką buvo Puputis, man atrodo. Aš esu pelė, man...

— Puiku, labai gerai! Ar žinai ką daryt, kai danti skauda? Man baisiai skauda. Dabar!

— Gal sūris padės? Galėčiau skylę užkimšti sūriu.

— Kimšk, greit!

Puputis išsiėmė savo keturioliktą gabaliuką sūrio (jis turėjo tik penkioliktą) ir sukimšo tamsiam sutvėrimui į danti.

— Neužtenka. Kimšk dar vieną. Dar jaučiu vėją tarp dantų.

Puputis paėmė savo paskutinį gabaliuką sūrio ir priplojo ant ano.

— Labai gerai. Do, mi, mi, mi, — uždainavo sutvėrimas labai žemu balsu. — Labai, labai gerai. Dabar vėl galėsiu dainuoti beplaukdamas.

— Ar Jūs esate žuvis? — paklausė Puputis, geriau įsižiūrėjęs į tamsų sutvėrimą.

— Aišku. Ką aš čia vandeny veikčiau, jei nebūčiau? Aš banginis — visi tai žino. Gal nori kur plaukti? Galėčiau nunešti. Man tą danti labai skaudėjo.

— O, aš nežinojau, kad Jūs banginis, — teisinosi Puputis.

— Gerai... greičiau, kur nori plaukti? Negaliu laukt šešis mėnesius, užšalsim abu!

— Aš noriu namo, labai noriu namo — pas mamytę.

— Kur tavo namai? Kas tai yra — namo?

— Ten kur aš gyvenu, ten namai. Aš nežinau, kaip kitaip vadinasi, — susinervavo Puputis.

— Pažiūrėsim, — banginis išsitraukė žemėlapi iš kišenės ir rimtai į jį pažiūrėjo. — Tokie sutvėrimai, kaip tu, turėtų gyventi maždaug čia. Žiūrėk, ar čia?

— Taip atrodo, tai yra, man rodos. Galėtų būti, taip maždaug — jaudinosi Puputis. Jis nebuvo tikras, kur jis gyveno.

— Gerai, užšok man ant nugaros. Ar ta dėžė tavo? Pasiimk. Kai išplauksim, jokių būdų nesisuksiu atgal. Girdi? Jokių būdų. Man čia per ankšta. Šonus susibraižau.

Puputis uždarė lagaminą. Jis buvo labai lengvas, nes tik rūbai buvo likę. Peliukas išsibėgėjo ir užšoko ant banginio nugaros.

— Ką tu darai? Nustok tuojau. Šią minutę! — staiga suriko Zigmantas.

— Aš nieko nedarau. Aš tik uodegytę pajudinau — tik truputį pajudinau, — pradėjo aiškintis Puputis.

— Tai nejudink. Man baisiai kutena. Kitą kartą apsiiversiu — ir žinai kas tau atsitiks...

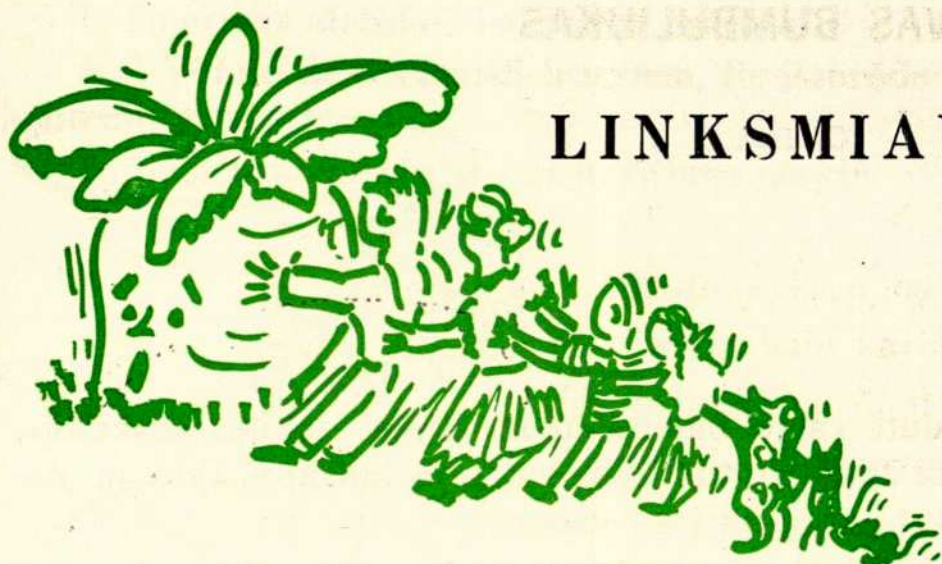
— Prižadu. Paimsiu uodegytę į ranką. Aš būsiu labai geras.

Banginis pajudėjo ir pradėjo plaukti. Jis taip staigiai apsuko kampą, kad Puputis net atsisėdo. Jie plaukė labai ilgai. Visą naktį. Puputis užmigo ir sapnavo, kad plaukia ant banginio nugaros. Jis labai nustebė, kai atsibudo ir buvo lygiai kaip sapne.

— Mes jau beveik čia. Pasiruošk. Aš prie kranto neplauksiu, man šonus drasko. Tu turėsi pats nuplaukti. Ar moki plaukti? — paklausė Zigmantas.

— Aš nežinau, — atsiliepė Puputis labai tyliai. — Galėčiau pabandyti, gal ant lagamino...

— Kaip nori. Sudiev. Viens, du, trys, — banginis pasinėrė po vandeniu ir dingo.

LINKSMIAU

Simas: Ar geras ženklas būti katės sekamas?

Rimas: Priklauso, ar esi žmogus ar pelė.

Janė: Jonuk, jei dar torto valgysi, tikrai sprogsi.

Jonas: Paduok man tortą ir bėk į šalį.

Motina klausia vaiko:

- Ko ieškai, Kęstuti?
- Pamečiau savo sviedinuką.
- Kur pametei?
- Spintoj.
- Tai kodėl ten neieškai?
- Kad ten labai tamsu!

Tėvelis: Koks baisus vėjas šiandien pučia!

Sūnus: Tėveli, o kur vėjas būna, kai jis nepučia?

Restorane.

Turtingas ponas: Šita žąsis labai sena.

Padavėjas: Iš kur tamsta žinot?

Ponas: Iš dantų.

Padavėjas: Bet žąsis neturi dantų.

Ponas: Taip, bet aš turiu.

Saulius: Ot puiku, šiandien neturėsime egzamino.

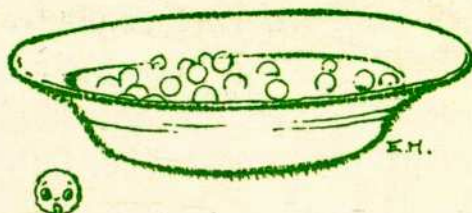
Paulius: Bet mokytoja vakar sakė, kad bus...

Saulius: Ji sakė: lis ar snigs bus egzaminas. Šiandien nei lyja, nei sninga.

Puputis liko jūroje ant savo lagamino. Jis puškavo rankomis ir kojomis ir uodegyte, bandydamas irtis į krantą. Galų gale pasiekė ir atsiduso. Jis negalėjo pajudėti ir išlipti iš vandens. Visas šlapias užmigo ant savo lagamino. Po pietų toks užjaučiantis paštininkas, kuris buvo skaitęs apie peles enciklopedijoje, jį rado pakrantėje. Paštininkas jį supakavo į specialią dėžę ir išsiuntė namo.

RUŽAVAS BUMBULIUKAS

Gintarė

Vidutė valgė bumbuliukus. Žinot, tokius apskritus, cukrumi apibarstytus. Juos valgo vaikučiai iš ryto su pienuku.

Kai Vidutė nešė šaukštą prie burnytės, vienas bumbuliukas bump! ir iškrito. O buvo jis gražus — ružavas. Ėmė jis ir nuriedėjo tiesiai į suknytės kišenę. Kadangi buvo pienuotas, jis prilipó prie kažin ko.

Kišenėje buvo tamsu ir šilta. Bumbuliukas neturėjo ką geresnio daryti, tai nutarė pamiegoti. Bemiegodamas sudžiūvo. Pasidarė kietas, kietas.

Taip bumbuliukas ištupėjo Vidutės kišenėlėje net dvi dienas. Jis tupėjo ir miegojo, ir darėsi vis kietesnis ir kietesnis.

Antrą dieną Vidutė žaidė su savo moliniu katinėliu. Nedidelis buvo molinukas. Iš tikro, jis buvo visai mažytis. Jis buvo pilkas, su juodais ūseliais ir blizgančia, ružava nosyte. Ta nosytė buvo beveik kaip karoliukas — tokia mažytė ir apvali.

Ir žinot kas atsitiko? — Baisus dalykas!

Kai Vidutė dėjo katinėlį lentynon, jis išsprūdo ir nukrito ant grindų!

Ir žinot kas nudužo? — gi jo ružava nosytė.

Vidutė verkė, o jos ašarėlės riedėjo kaip karoliukai. Jai prireikė nosinukės. Ji įkišo ranką į suknytės kišenėlę — į tą pačią kišenėlę, kur tupėjo ružavas bumbuliukas! Vidutė ištraukė nosinę — ir žiūri, ant jos prilipęs ružavas karoliukas. Bet ten ne karpliukas! Visai ne, ten ružavas cukruotas bumbuliukas.

Vidutė labai apsidžiaugė. Ji paėmė bumbuliuką, patepė klėjais, ir prilipino moliniam katinėliui ten, kur turėjo būti nosytė.

Ir žinot ką? — Tik nesykykit Vidutei... Naktį, kai būna tamsu ir Vidutė miega, molinis katinėlis liežuvėliu lyžt, lyžt — vis laižo savo naują nosytę.

Juk atsimenat — ružavas bumbuliukas buvo visas cukruotas!

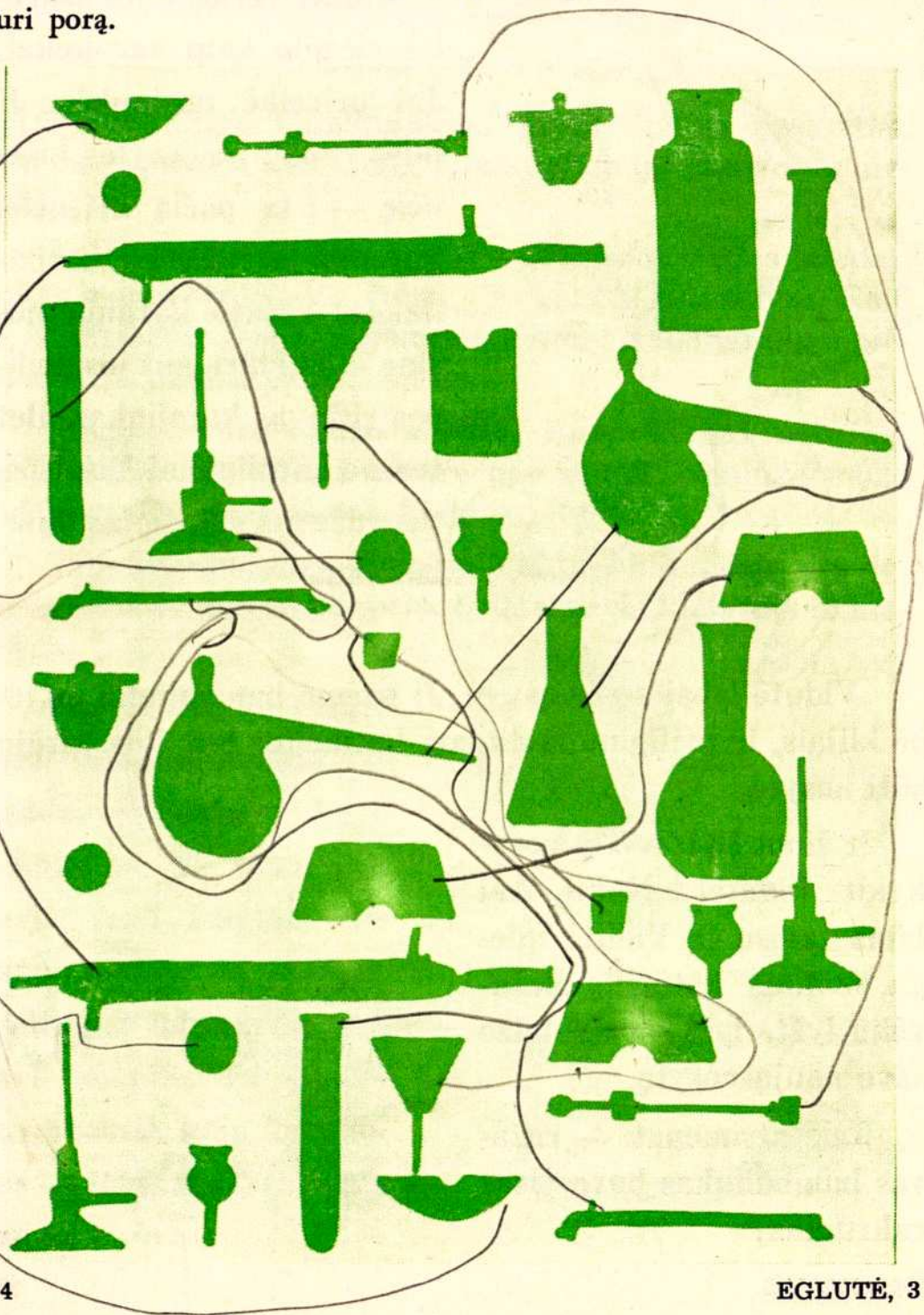

TRUPUTĮ PAGALVOK

Šie indai bei instrumentai naudojami laboratorijose, kur daromi bandymai su chemikalais. Ar galite juos suporuoti? Atsargiai, ne visi turi porą.

INKILO GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Paukštis su gražia uodega.
6. Kemša.
7. Namo dalis dūmams išleisti.
9. Priešingybė žodžio "ilipa."
10. Muzikos tonų eilė.
12. Atlėkė.
16. Gabena, paėmus 1 rankas.
17. Prielinksnis: reiškia 'kartu.'

Žemyn:

1. Tautinius šokius....
3. Visuomet.
4. Pirmas asmuo, vienskaitoj.
5. Lizdams sukti paukščiai naudoja žoles ir
7. Katė (vyr. giminės).
8. Vartojamas praustis.
11. Didelis, juodas paukštis.
13. Pavasarinė gėlė.
14. Pakabintas daiktas ...
15. Mergaitės vardas.

(Atsakymai psl. 27)

NORĖČIAU AŠ KELIAUTI . . .

Pagal A. Vilainio: "Žemaičių žemėje"

Pamažu artėja vakaras. Baltijos bangos piktai plakasi į laivelius uoste. Seniai, seniai čia buvo žvejų kaimas. Dabar smėlėtose Šventosios upės žiotyse išaugo naujas miestas. Čia atsiveria platūs vartai į jūrą. Net laivai jau gali čia įplaukti. Iš žuvų džiovyklos fabriko veržiasi dūmai. Prie džiūstančių tinklų triūsia seniai, moterys, vaikai žaidžia.

Žvejai ruošiasi plaukti į jūrą. Jie nešasi savo tinklus ir įrankius, o prie jų ir mudu su Julium taikomės prisidėti.

— Petrai, šį kartą plauksim, — nusišypsojo mano pusbrolis Julius.

Vienas po kito laiveliai su burėmis, vadinami burlaiviais, tolinasi nuo kranto. Sudejuoja sirena. Plaukiame ir mes į tamsėjančią Baltiją.

Mūsų laive sėdi aštuoni vyrai — žvejai. Jų kaktose matosi raukšlės. Veidai rudi. Jie audrų ir vėjų užgrūdinti, sėdi tylūs ir rūko savo pypkes. Jų tarpe sėdi ir virš septyniasdešimties metų senis. Jis rūko nepaprastai didelę pypkę. Visą laiką mudu su Julium žiūrim į senio veidą. Jo plaukai žili, šiurkštūs. Akys giliai įdubusios, jos dar šviečia keista šviesa. Jo rūbai seni, sunešioti. Jis prabyla į mus:

— Ar jūs nebijote plaukti į jūras? Sakykit vyručiai, kas bus kai užklups audra?

— Ne, mes nebijome plaukti su jūros vilkais — žvejais. Seniui tai patinka. Jis šypsosi.

— Taip, žvejai... Tikri žvejai nebijo audros. Jie daugiausia ir miršta jūroje.

Mes tylėjome. Tamsėjančioj jūroj nyko burlaiviai ir kiti laivai. Raudoni uosto namai mažėja ir virsta taškais. Tuoj išnyks ir žemė iš mūsų akių.

— Jūra šiandien rami, — sako senasis žvejys.

Mums atrodo ji pikta. Mūsų laivas mėtosi, kaip skiedra. Žvejys pažiūri į dangų ir į juodas jūros vilnis ir vėl mums kalba.

— Mano tėvų tėvai buvo žvejai. Ar jūs matėte mūsų sodžiaus kapines ant smėlėtos kalvos? Ten stovi pastatyti geležiniai, akmeniniai kryžiai. Jie stovi mūsų tėvų tėvams ir seneliams atminti. Tačiau jų kaulų jūs ten nerasite. Juos visus prarijo pikta ir audringa jūra.

Temsta. Dangus pilkas. Tik viena vakarinė žvaigždė mato. Seno žvejo duslus balsas nuostabus, paslaptingas. Primeną visas girdėtas legendas ir pasakas apie rūsčią ir amžinai nerimstančią Baltiją.

— Aš ir šiandien atsimenu, kaip žuvo mano tėvas. Tada aš buvau mažas berniukas. Mano tėvas išplaukė į jūrą. Kilo baisi audra. Mano mama visą naktį nemiegojo, laukė iki ryto, kai nutilo audra. Saulėtekio metu pradėjo grįžti žvejų valtys. Tėvo ten nebuvo. Išlaukėme iki vakaro, bet jis daugiau negrįžo. Mano motina norėjo visai pabėgti iš žvejų kaimo. Ji kalbėjo, kad neleis man būti žveju. Aš visuomet palydėdavau išplaukiančius žvejus ir pasitikdavau grįžtančius. Žvejai man plodavo per petį ir sakydavo, kad būsiu žvejys.

(Bus daugiau)

Inkilo galvosūkio atsakymai (psl. 25) — Skersai: 2. povas, 6. kiša, 7. kaminas, 9. išlipa, 10. gama, 12. atskrido. 16. neša, 17. su. Žemyn: 1. šoka, 3. visad, 4. aš, 5. samanas, 7. katinas, 8. muilas, 11. varna, 13. tulpė, 14. kabo, 15. Ona.

VISI MES LIETUVON

Vytė Nemunėlis

(Šis eilėraštis buvo sumaišytas pereitame "Truputį pagalvok" uždavinyje. Ar jūsų perrašytas eilėraštis buvo panašus į šį tikrąjį?)

Šokinėja Vytautukas:
Geras mano dviratukas.
Šovė jam mintis galvon —
Juo važiuosiu Lietuvon.

Uždainavo Vidmantėlis:
Geras mano lėktuvėlis —
Kils padangėn, kils melsvon:
Skrisiu juo aš Lietuvon.

Nepalieka ir Jūratė:
Ji laivelį pasistatė —
Plauks Atlantu kaip žuvis,
Broliukus abu pavys.
Rieda Vytautas į Kauną,
Vidmantėlis — Vilniun mauna,
O Jūratė — Palangon!...
Ei, visi mes Lietuvon.

“EGLUTĖS” ŠVENTĖ ČIA PAT!

- Trečioji “Eglutės” šventė įvyks sekmadienį, 1965 m. birželio 6 d. Putnam, Connecticut.
- Visi “Eglutės” draugai kviečiami dalyvauti. Dalyviai prašomi prisiųsti savo vardą, pavardę, amžių ir antrašą ligi gegužės 23 d.
- Šventės programoje dalyvauti kviečiame lituanistines mokyklas bei organizacijas. Taip pat bus progos pasirodyti ir tiems, kurie lietuvių kalbos mokosi namie. Apie išpildomus punktus bei dalyvius prašome pranešti prieš gegužės 23 d.
- Piešinių parodėlė bus daroma ir šiemet šventės metu. Piešiniai gali būti bet kuria lietuviška tema — pasakos iliustracija, tautiniai motyvai, lietuviškas gamtovaizdis. Visi skaitytojai kviečiami dalyvauti. Prisiųsti piešiniai bus vertinami pagal lietuviškumą, originalumą bei vaiko amžių. Bus teikiamos premijos. Visi piešiniai turi būti pažymėti piešėjo vardu, pavarde, amžiumi bei antrašu, ir gaunami ne vėliau gegužės 16 d.
- Medžiaga “Eglutės” šventės reikalu bus greit išsiunčiama atskiroms kolonijoms. Papildomos žinios bus talpinamos balandžio numeryje.

MŪSŲ KŪRYBA

PUPUČIO PAVASARIS

Vieną dieną Puputis iškišo galvą iš savo urvelio po akmeniu. Puputis pamatė, kad visos gėlės jau pradėjo žydėti ir lapai ant medžių pradėjo sprogti. Jis įbėgo į urvą ir pradėjo šaukti: "Mamyte, mamyte, jau pavasaris!" Visi atbėgo į lauką pažiūrėti, ir pamatė ką Puputis matė. Puputis ėjo lauk pažaišti. Prie jo namelio buvo mažas upeliukas. Puputis pamatė seną lapą nuo pernai metų vandenyje. Galvodamas, kad tai buvo akmuo, jis atsisėdo ant jo. Kai tik jis atsisėdo, vėjas pradėjo pūsti lapą. Jis tik tada pamatė, kad akmuo buvo lapas. Jis važioavo ant lapo iki bebrų užtvankos. Jis užsoko ant jos ir atsisėdo ant žolės. Jis norėjo eiti namo, bet nežinojo kur eiti. Paukštukas jį pamatė ir paklausė, ko jis verkia. Puputis jam pasakė. Paukštukas buvo toks geras, kad parnešė Puputį namo. *Danutė Lazauskaitė*

PAVASARIS

Žiema su savo patikimais draugais, šalčiu ir sniegu, jau liūdnai keliauja, nes galingas pavasaris žiemą užkovojo. Jau dabar pavasaris visą pasaulį linksmis ir valdys, o sena žiema dar lėtai keliauja, vis dar kartais pasispardo. Jau pavojaus nėra, pavasaris galingas. Jis atėjo ir bus. Gėlės labiausiai džiaugiasi, keliiasi iš numirusių ir žaliuoja, linksmi šiltoje vėjuje linguodamos. Medžiai

ir krūmai visą žiemą buvo be lapų. Jie buvo nuliūdę, dabar pradeda žaliuoti; o tie, kurie dar linksmesni, net žydi. Visi medžiai ištiesę savo šakas, kviečia paukščius, kad linksmi giedotų šakų viršūnėse. Visas pasaulis džiaugiasi pavasario tyliu atėjimu.

Elytė Kriščiūnaitė

IŠGĄSDINTA PELYTĖ

Saulė pradėjo šviesti ir atėjo Pavasaris. Po žemę bėgo mažą pelytę. Ji tyliai išėjo iš savo namelio ir pradėjo vaikščioti žeme. Tik staiga iš žemės išsoko gelytė. Pelytė šoko į orą iš išgąščio ir nušoko į mažo krūmo viršų. Ji laikėsi tik ant vienos mažos šakutės ir galvojo ar šokti žemyn, ar ne. Šokti žemyn būtų truputį per baisu, bet būti medyje taip pat baisu. Po kokios valandos, ji sugalvojo rizikuoti žemyn šokti, nes smagiau grįžti namo pas tėvelius, negu pasilikti medyje. Vienas, du, trys... pliumpt! jau ir ant minkštos žemės. Ji greitai atsistojo ir pradėjo bėgti labai greitai, tokiu greičiu, kaip lėktuvas. Pakelyje gelytės pradėjo šokinėti ir gąsdinti ją. Šiaip taip grįžo namo, atsigulė į savo lovytę ir pasakė tėveliams, kad daugiau neis laukan, kada gelytės šokinėja pavasarį.

Rūta Čepaitytė

(Šių rašinėlių autorės Toronto Maironio vardo Šeštadieninės Mokyklos 5-to skyriaus mokinės.)

MES GALVOJAME

Toronto Maironio Vardo Šeštad. Mokyklos 5-to sk. mok. pasisakymai

TEMA: "Kodėl yra įdomu arba neįdomu skaityti lietuviškas knygas"

Man labai patinka skaityti lietuviškas knygas, nes ten daug pasako apie Lietuvą. Apie jos kaimus, miškus, piliis, kur karaliai gyveno. Jeigu norim kalbėti lietuviškai turime skaityti lietuviškas knygas. — Jonas Užupis.

Man labai patinka skaityti lietuviškas knygas, nes aš galiu daugiau išmokti lietuviškų žodžių. Man labiausiai patinka skaityti istorinius aprašymus apie Lietuvą. — Petras Matjošaitis.

Man patinka skaityti lietuviškas knygas, nes galiu daugiau sužinoti apie tėvynę. Galiu pajusti jos aplinką. Galiu sužinoti apie visokias gėles ir rūbus, kuriuos žmonės nešiojo senaisiais laikais. Galiu sužinoti apie visas upes ir ežerus. — Daiva Mikšytė.

Aš manau, kad yra gerai skaityti lietuviškas knygas. Todėl, kad kai skaitom, tas skaitymas mums padeda lengviau kalbą išmokti, sužinai daugiau žodžių ir tada knyga pasidaro labai įdomi. — Raimundas Sungaila.

Lietuviškai skaityti man įdomu, nes kiek aš pasakų skaičiau man visos labai įdomios. Skaitydamas knygas geriau išmoksiu lietuviškai, o mokėdamas lietuviškai galėsiu geriau išmokti kitas kalbas. — Jonas Dobrovolskis.

Man yra įdomu skaityti lietuviškas knygas, ir jei pasitaiko labai įdomi knyga aš sėdžiu kėdėje ir negaliu atsitraukti. Iš knygų aš daug ką išmokstu. Knygos yra kaip mokytojos, kurios tave moka. Man atrodo, kad mes esame laimingi čia Kanadoje, nes galime laisvai nusipirkti visokiom kalbom knygas. Lietuvoje komunistai nevisokias knygas leidžia pirkti ir nevisokias spausdina. Visi vaikai turėtų pasinaudoti ta gera proga skaityti lietuviškas knygas. — Rūta Čepaitytė.

Man nėra įdomu skaityti lietuviškas knygas, nes aš neturiu nė vienos lietuviškos, knygos, kuri būtų įdomi. Aš kartais net nesuprantu apie ką ten rašo. Aš neturiu laiko skaityti lietuviškas knygas. Man kartais trunka pusę valandos perskaityti vieną puslapį. — *Edvardas Baleiša.*

Man patinka skaityti lietuviškas knygas, nes dažnai aprašo Lietuvos istoriją. O man labai yra įdomu sužinoti apie žmones, kurie gyveno, kai aš dar nebuvau gimusi. Man patinka lietuviškos pasakos ir žaidimai. — *Danutė Lazauskaitė.*

Man yra įdomu skaityti lietuviškas knygas užtai, kad jos yra labai gražios. Kai kuriose knygose yra labai įdomių aprašymų apie tikrus atsitikimus. Yra labai įdomių pasakų ir labai gražios poezijos. Skaitant lietuviškas knygas galima nors truputį įsivaizduoti kaip Lietuva atrodo, nors mes ir jos niekad nematėme. Skaitant lietuviškas knygas mes galime išmokti apie Lietuvos paukščius ir gyvulius ir mes galime sužinoti kaip kiti vaikai gyvena Lietuvoje. Aš matau daug naudos skaitant lietuviškas knygas. — *Kristina Totoraitytė.*

Man labai smagu skaityti lietuviškas knygas, nes man atrodo, kad Lietuva buvo labai graži, užtai aš noriu daugiau sužinoti apie viską kas ten yra gražu. Jos miestus, apie įvairias vietas ir

apie žmones, kurie jau senai ten gyvena. — *Vidutė Javaitė.*

Man patinka skaityti lietuviškas knygas. Aš dabar skaitau "Pelenę". Kai aš skaitau lietuviškas knygas, man jos padeda geriau atlikti lietuviškos mokyklos pamokas ir tada man klasėje būna daug smagiau. — *Dana Ramanauskaitė.*

Man yra įdomu skaityti lietuviškai, nes sužinau kaip lietuviai rašo. Taip pat sužinau daugiau sunkesnių lietuviškų žodžių. Lietuviškos knygos yra kitokios negu angliškos. — *Loreta Yčaitė.*

Yra įdomu skaityti lietuviškai, nes išmoksti daugiau pasakų ir gali kitiems papasakoti. Ir kai perskaitai vieną įdomią knygą, nori ir daugiau skaityti. — *Algis Valiulis.*

Man patinka skaityti lietuviškas knygas, nes tikrai nusibosta skaityti vien angliškai. — *Birutė Adomonytė.*

Man patinka skaityti lietuviškas knygas, nes yra daug gražių pasakų. Dėl to, kad aš noriu daugiau sužinoti apie Lietuvą ir dėl to, kad lietuvių kalba yra labai graži ir aš noriu ją gerai išmokti. *Rita Lapaitė.*

Man patinka lietuviškai skaityti, nes aš geriau išmokstu lietuvių kalbą. Aš išmoksiu kaip gražiai pasakoti pasakas, kaip gražiai rašyti laiškus ir kaip teisingai kalbėti. — *Teresė Jurėnaitė.*

ALP 1785
Larch.

KOVO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Albinas, Antonina / Tulgaudas, Rusnė
2. Heraklas, Januarė / Eitautas, Naida
3. PELENU DIENA
Ticianas, Nonita / Uosis, Tulnega
4. LIETUVOS GLOBĖJAS — Šv. Kazimieras
Liucijus / Daugvydas, Virda
5. Klemensas, Gerasimas / Vydotas, Giedrė
6. Perpetua ir Felicita / Novilas, Raminta
7. Tomas Akvinietis / Rimtautas, Galmė
8. Jonas iš Dievo, Veremundas / Seibutas, Gaudvilė
9. Dominikas Savio, Vitalis / Žygintas, Visgaila
10. Augijus, Emilis / Visvydas, Nindra
11. Kandidas, Aurėja / Gedimtas, Eigustė
12. Grigalius Didysis, Fina / Galvirdas, Vinmantė
13. Agnelis, Patricija / Liutavaras, Vaiga
14. Kirinas, Matilda / Sugardas, Viligaila
15. Klemensas, Marija, Matrona / Tautas, Gunta
16. Meringaudas, Euzebija / Vaidotas, Nirgunda
17. Patrikas, Gertruda / Gendvilas, Varūna
18. Kirilas, Sibilė / Eimutis, Saulė
19. Juozapas, Alkmundas / Vilas, Nautilė
20. Benignas, Kaldija / Žygimantas, Vilė
21. Benediktas, Klemencija / Nortautas, Sanga
22. VERBU SEKMADIENIS
Oktavianas, Kotryna / Linas, Gantė
23. Juozapas Oriolis, Akvilė / Galigintas, Vismantė
24. Gabrielis, Hildelita / Daumantas, Nika
25. MARIJOS APREIŠKIMAS
Heraldas, Dula / Vaišvilkas, Kantė
26. Kastulas, Felicita iš Paduos / Arbutas, Gila
27. Jonas Damaskietis, Lidiya / Ramotas, Rūta
28. Tutilas, Osburga / Rimkantas, Girma
29. Sekundas, Diemuta / Kernius, Almantė
30. Regulas, Kvirinas / Vinotas, Meda
31. Aldas, Balbina / Ginas, Vartvilė

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!

91189324